

چهارشنبه 13 مرداد 23 شعبان 4 اوت

سید ابومحمد حسن بن علی بن حسن بن علی بن عمر اشرف بن امام زین العابدین(ع)، چهارمین سید علوی است که در طبرستان به زمامداری نایل آمد...

درگذشت ناصر کبیر علوی در طبرستان در سال 304 هجری قمری

سید ابومحمد حسن بن علی بن حسن بن علی بن عمر اشرف بن امام زین العابدین(ع)، چهارمین سید علوی است که در طبرستان به زمامداری نایل آمد.

پیش از وی، حسن بن زید بن محمد بن اسماعیل بن حسن بن زید بن امام حسن مجتبی(ع)، معروف به داعی کبیر و مؤسس سلسله علویان در طبرستان، از سال 250 تا 270 قمری و سید ابوالحسن احمد بن محمد از سال 270 تا 271 و سید محمد بن زید برادر حسن بن زید، معروف به داعی الی الحق از 271 تا 287 قمری بر منطقه سرسبز طبرستان (شامل مازندران، گرگان، سلسله جبال البرز و بخشهایی از استان سمنان و استان تهران) زمامداری نمودند و نخستین حکومت شیعی، به مذهب زیدی را در شمال ایران پایه گذاری کردند.

در سال 287 قمری، سپاهیان اسماعیل بن احمد سامانی به فرماندهی محمد بن هارون سرخسی به طبرستان هجوم آورده و لشکریان سید محمد بن زید را با شکست و اضمحلال مواجه نمودند و در این نبرد، خود سید محمد و بسیاری از لشکریانش به شهادت رسیدند و یکی از فرزندانش به نام ابوالحسین بن محمد و به همراه تعدادی از علویان و هوادارانشان اسیر گردیدند و با این شکست، حکومت سادات علوی، از نژاد امام حسن مجتبی(ع) در طبرستان، پایان پذیرفت و به مدت 15 سال این ناحیه زیبا و سرسبز در اختیار سامانیان قرار داشت و در این مدت، چند بار سید ابومحمد ناصر کبیر، اقدام به جنبش و قیام بر ضد سامانیان نمود، ولی با شکست و عدم موفقیت روبرو گردید و سرانجام در سال 301 قمری سپاهی از مبارزان دیلمی (گیلانی) و مازندرانی برای وی مهیا و زمینه جنبش سراسری علویان بار دیگر فراگیر شد و موجب پیروزی قاطع ناصر کبیر بر سپاهیان سامانی گردید.

با پیروزی ناصر کبیر، بار دیگر علویان در طبرستان، میدان دار صحنه شده و به تنظیم سپاه و رتق و فتق امور پرداختند.

در حکومت ناصر کبیر، افرادی چون سید حسن بن قاسم (معروف به داعی صغیر) داماد و پسر عموی ناصر کبیر و سید ابوالحسین احمد و سید ابوالقاسم جعفر (از فرزندان ناصر کبیر) و سید عبدالله بن حسن عقیقی، تلاش های فراوانی برای استقرار حکومت شیعی علوی نمودند. گفتنی است که با قدرت گرفتن ناصر کبیر، حکومت علویان، به تیره حسینی منتقل گردید.

ناصر کبیر، علاوه بر فعالیت های سیاسی و اجتماعی، دارای مقام ممتاز علمی و مذهبی بود. وی، از ذوق و طبع شاعری برخوردار و در زمینه فقه، نسب شناسی، کلام و عقاید اسلامی، تفسیر و دیگر رشته های علوم اسلامی، ید طولایی داشت و کتاب های متعددی تألیف نمود.

با این که خود ناصر کبیر، بر مذهب زیدیه بود، برخی از فرزندانش مانند ابوالحسین احمد و فرزندان زادگان و نوادگان وی، پیرو مذهب امامیه اثنی عشریه بوده و در این راه به مقامات والایی دست یافتند.

سید مرتضی و سید رضی، که از عالمان برجسته شیعه امامیه و از بزرگان این طایفه شریفه می باشند، از نوادگان دختری ناصر کبیر بوده اند. نام مادرشان فاطمه دختر حسین بن ابوالحسین احمد بن ناصر کبیر بوده است.

سید مرتضی(ره) به احترام جد مادری اش ناصر کبیر، یک صد مسئله فقهی وی را مورد تصحیح قرار داد و با نام "ناصریات" تألیف و منتشر نمود.

ناصر کبیر از یاران داعی کبیر و برادرش محمد بن زید، معروف به داعی الی الحق بود و در جنگ محمد بن زید با سپاهیان سامانی حضور چشمگیر داشت و در آن نبرد، زخمی شد و بر اثر آن، شنوایی خود را از دست داد و به خاطر ناشنوا بودنش به "اطروش" معروف گردید.

سرانجام ناصر کبیر پس از چهار سال حکومت مقتدرانه و در 74 سالگی، در بیست و سوم و به روایتی بیست و پنجم شعبان سال 304 قمری در آمل (از شهرهای تاریخی و معروف مازندران) دار فانی را وداع گفت.

تولد «؛ نورالدین عبدالرحمن جامی«؛ در سال 817 هجری قمری

«؛ نورالدین عبدالرحمن جامی«؛ بزرگترین شاعر و ادیب قرن نهم هجری در سال 817 هجری قمری در شهر جام قدم به عرصه حیات گذاشت. در معاصرا سلاطین تیموری و ملقب به «؛ خاتم الشعراء«؛ بود. جامی به آموختن و دانستن هرچیز علاقه و اشتیاق بسیاری نشان می داد. از این رو در انواع علوم، استادی فرزانه و در اقسام نظم و نثر متبحر بود. وی به هنگام جوانی به سمرقند رفت و علوم دینی و ادبیات را فراگرفت. سپس به سیروسفر در سرزمینهای دور و نزدیک مشغول شد. جامی در زمانیکه هرات رونقی بسزا داشت در آن شهر می زیست و به عارف جام معروف بود. او به خاندان رسالت عقیده ای محکم داشت و هرگز مدح زورمندان و پادشاهان را نگفت. جامی آثار منظوم و منثور بسیاری برجای گذاشته که از آن میان می توان به «؛ بهارستان، نفحات الأانس و هفت اورنگ«؛ اشاره کرد.